

5/8/2012. Ξημερώματα Κυριακής . Μια ομάδα Καισιωτών ξεκινήσαμε από το κέντρο του Χωριού για την καθιερωμένη ετήσια συγκομιδή ρίγανης. Ο μεγαλύτερος ετών 82 και η μικρότερη ετών 50.

Αφού διασχίσαμε για περίπου μισή ώρα το υπέροχο δάσος βελανιδιάς, φτάσαμε κατά τις 6.30 στις παλιοΓαννιτσιώτικες λάκες πίσω από το ψηλό κοτρώνι.

Εκεί ξεπεζέψαμε από το αυτοκίνητο , κατηφορίσαμε στην λάκα και σκορπίσαμε .Ο καθένας επέλεξε τον τόπο της αρεσκείας του.

Η συγκομιδή πλούσια . Άλλος είκοσι χεριές, άλλος τριάντα, άλλος σαράντα, άλλος πενήντα. Ο καθένας δούλεψε ανάλογα με τα κέφια και τις δυνατότητές του. Ορκος τιμής και όρος απαράβατος στην όλη διαδικασία ήταν ότι την ρίγανη την κόβουμε και δεν την ξεριζώνουμε γιατί θέλουμε του χρόνου που θα ξαναρθούμε να ξαναμαζέψουμε.

Αυτό βέβαια δεν το τήρησαν κάποιοι άλλοι που επισκέφτηκαν τον τόπο νωρίτερα από μας γιατί βρήκαμε 2 σωρούς από ρίζες ρίγανης. Πολύ λυπηρό θέαμα , το αποθανάτισαμε με την φωτογραφική μας μηχανή και το παρουσιάζουμε σαν παράδειγμα προς αποφυγή από όλους .

Κατά τις 9.30 ανεβήκαμε με κόπο - λόγω της απότομης ανηφόρας - στην δημοσιά και αποχαιρέτισαμε τον τόπο δίνοντας μεταξύ μας την υπόσχεση του χρόνου να είμαστε όλοι καλά για να ξαναρθούμε .

Φορτώσαμε την ρίγανη στο αυτοκίνητο στρώνοντας από κάτω ένα παχύ στρώμα από κλαριά βελανιδιάς για να μην ανάψει και πήραμε τον δρόμο της επιστροφής για το χωριό κάνοντας μια ενδιάμεση στάση στο δικό μας Αη Γιώργη.

Εκεί μας περίμενε μια ευχάριστη έκπληξη. Συναντήσαμε περίπου 10 Καισιωτόπουλα αγόρια και κορίτσια που είχαν έλθει με τα πόδια από το χωριό. Να δουν όπως μας είπαν τον τόπο, να ανάψουν τα καντήλια στον Αη Γιώργη, να γευτούν τους γλυκόξινους καρπούς της συκομουριάς και να πιούν από το γάργαρο και δροσερό νερό της πηγής.

Τα παιδιά μας είπαν ότι εκείνη την ημέρα ήθελαν να κάνουν κάτι διαφορετικό από αυτό που κάθε μέρα έκαναν, γι αυτό ξύπνησαν νωρίς , συναντήθηκαν και περπάτησαν όλα μαζί μέχρι την ΠαλιοΚαίτσα, τον τόπο των προγόνων μας.

Με την παρέα των παιδιών γίναμε ένα , αναγνωρίσαμε στα πρόσωπά τους, τους γονείς τους, τους προσωφέραμε που λέμε στο χωριό μας, τα κεράσαμε ψωμί , ντόπια ντομάτα, αγγουράκι, δαμάσκηνα, βαρδάκια και σε μερικούς ενήλικες τσίπουρο και κατηφορίσαμε για το χωριό με την ελπίδα και την υπόσχεση ότι του χρόνου στη συγκομιδή της ρίγανης ο μικρότερος θα είναι 15 και ο μεγαλύτερος 83.

27/8/2012

Δ.Μπουλούζος